

Paa Dagsordenen var:

„Æneste Behandling af Forslag til Lov om Tilsyn med Fremmede og Rejsende m. m.“

(Lovforslaget findes i Till. C. Sp. 527—38; Udvalgets Erklæring i Till. B. Sp. 1333—36; 3die Behandling i Landstinget i Tidenden Sp. 559—676; 3die Behandling i Folkethinget i dettes Tidende Sp. 5852—63).

Formanden: Udvalgets Erklæring er først bleven omdelt igaar Formiddags og har altsaa ikke foreligget den fulde i Forretningsordenen forefættede Tid, men jeg antager, at Thinget er enig i, at Sagen alligevel idag kan freemnes, og naar Ingen udtaler sig derimod, vil jeg handle i Overensstemmelse dermed (Ophold). Dette sker saaledes.

Der foreligger, som ærede Medlemmer ville vide, fra Udvalgets Side et enkelt Ændringsforslag, og det er dette Ændringsforslag, som jeg først sætter under Forhandling. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Drenthol): Som det høje Thing af Erklæringen vil have set, ere de Forandringer, der ere foretagne i Lovforslaget i det andet Thing, ialtsald med Undtagelse af een, af en mindre væsentlig Betydning, og jeg tør derfor haabe, at det er tilstrækkeligt, naar jeg ganske kort paapeger de Forandringer, som ere skete. — Der er for det Første en Forandring i det 2det Stykke af § 1, men som nærmest er en Tydeliggjørelse eller en Redaktionsændring, og som jeg derfor ikke behøver at opholde mig videre ved. Derimod er der en Realitetsforandring i det 3die Stykke af § 4, idet man, samtidig med at man har givet Stykket en noget anden Form, har optaget en Bestemmelse om, at de Udlændinge, som omtales i dette Stykke — nemlig de, som paa den Tid, da Loven træder i Kraft, opholde sig her i Landet — skal der gives en Frist af 1 Maaned, inden de behøve at melde sig hos Politimesteren for at erholde Opholdsbog, en Bestemmelse, som der jo vistnok ikke kan være Noget at erindre imod. — I §§ 5 og 7 foreligger der en Ændring af en ikke væsentlig Betydning, idetmindste saavidt Udvalget kan skjønne. Det vil erindres, at Landstinget med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorledes der skal forholdes med en Person, naar han ikke har Arbejde eller tilstrækkelige Subsistensmidler, i § 5 fastsatte, at den Paagjældende skal udvises af Landet, dog med den Undtagelse, at Politimesteren kan udlade Advarningen, naar den Paagjældende maatte se sig istand til at oplyse Omstændigheder, som godtgjøre, at han ikke ved et forlænget Ophold her i Landet vil falde det Offentlige til Byrde. Denne Bestemmelse er af Folkethinget forandret derhen, at den Paagjældende ikke skal udvises af Landet

med den af mig nævnte Undtagelse, men at han kan udvises eller udsendes af Landet. I Bistæmmelsen tror jeg, at der, naar man ser tilstrækkelig paa den Undtagelse, som fra Landstingets Side er gjort, ikke er nogen stor Forskjel imellem disse Affattelser, og ihvorvel Bestemmelsen, saaledes som den nu er foreslaaet i § 5 af Folkethinget, kommer i mindre god Harmoni med Lovforslagets § 2, som jo indeholder den Regel, at enhver Udlænding, der er blottet for tilstrækkelige Subsistensmidler, skal udsendes af Landet, tror Udvalget dog ikke, at der er tilstrækkelig Jætte til i den Henseende at søge nogen Forandring. — Endelig er der i Slutningen af samme Paragraf gjort et Par Ændringer, der vel ikke ganske kunne kaldes Redaktionsændringer, men som paa den anden Side forekommer Udvalget at være saa fine Nuancer, at der heller ikke er nogen væsentlig Grund til at have Noget at erindre mod dem. Der stod nemlig i Paragrafen, saaledes som den var affattet af Landstinget, at, naar en Person havde faaet Tilladelse til at foretage en Reise, skulde den af Politimesteren fastsættes og Reiserouten angives under tilbørligt Hensyn til den Paagjældendes Onske. Dette er forandret til, at Politimesteren skal i Almindelighed betegne denne Route. Som de Herrer ville se, vil det ikke gjøre synderlig stor Forskjel, enten man siger „angive“ eller „i Almindelighed betegne“, især naar man erindrer, at der iforveien staar, at der skal tages tilbørligt Hensyn til den Paagjældendes Onske. Endelig er den Bestemmelse, at Politimesteren skal fastsætte en vis Tid, inden hvilken Reisen skal være endt, og at disse Bestemmelser i det Hele ikke udenfor Nødstilfælde maa fraviges uden Politiets Tilladelse, forandret derhen: at de ikke maa fraviges uden skjellig Grund. Ganske vist er der et videre Spillerum i Udtrykket: „uden skjellig Grund“ end i Udtrykket: „udenfor Nødstilfælde“; men, naar man vil spørge sig selv, hvad Følgen bliver, naar et saadant Paalæg ikke efterkommes, saa bliver den i begge Tilfælde Straf efter Lovforslagets § 22; thi der staar udtrykkelig deri, at Afvigelse fra Beten o. s. v. straffes, saafremt derfor ikke godtgjøres en gyldig Undskyldningsgrund. Bestemmelsen vil altsaa komme til Anvendelse, enten der staar: „udenfor Nødstilfælde“ eller: „uden skjellig Grund“. I § 8, andet Stykke, saaledes som det var affattet af Landstinget, stod der: Om enhver den Paagjældende overgaaet Straffedom meddeles der Opholdsbogen Paategning. Hertil er i Folkethinget gjort den Tilføjning: „dog kan han forlange en ny Opholdsbog meddelt uden Paategning, naar der i Løbet af de sidste 5 Aar ikke er overgaaet ham nogen Straffedom“. Det er jo en humanere Bestemmelse, som det forekommer Udvalget, at der i og for sig ikke kan være Noget at erindre imod, især naar man husker paa, at der jo slet ikke er Tale om at lægge Dølgmaal paa større Forbrydelser, idet jo nem-